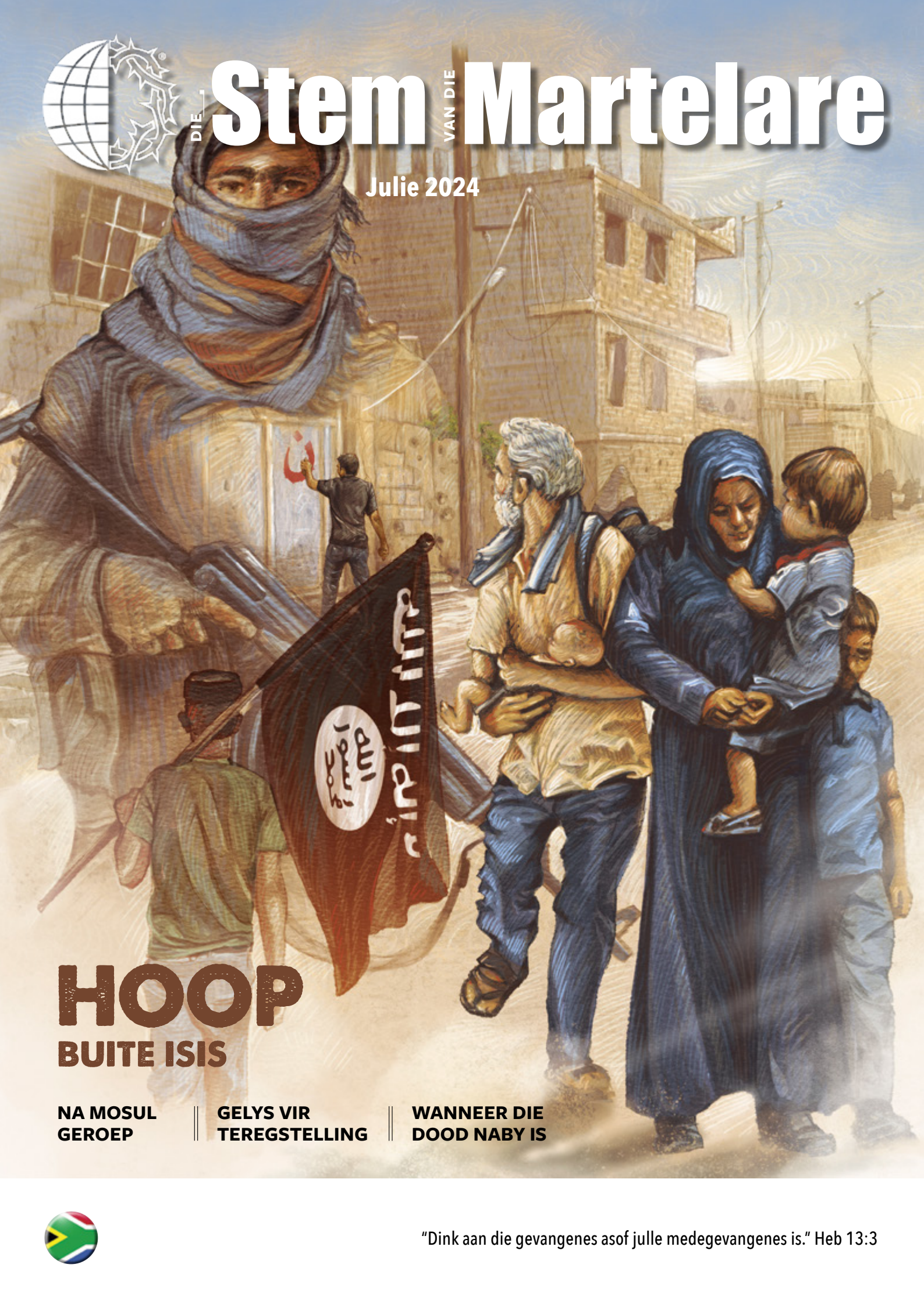

DIE **Stem** VAN DIE **Martelare**

Julie 2024

HOOP **BUIITE ISIS**

**NA MOSUL
GEROEP**

**GELYS VIR
TEREGSTELLING**

**WANNEER DIE
DOOD NABY IS**

"Dink aan die gevangenes asof julle medegevangenes is." Heb 13:3

Tien Jaar Sedert ISIS

Stel jou voor dat jy baie geld het terwyl jy op 'n plek woon waar niks die moeite werd is om te koop nie. Dit is duidelik dat die ware seën nie die geld is nie, maar eerder die goed wat die moeite werd is om te koop. In ooreenkoms, kan ons dit op ons eie lewens toepas. Om tyd, energie en talent te hê, bring nie vir ons vreugde nie. Ons word net vervul wanneer ons daardie tyd, energie en talent op iets (uiteindelik iemand) waardig spandeer.

Tien jaar gelede, terwyl hulle 'n eksistensiële bedreiging van die selfgeproklameerde Islamitiese Staat (ISIS) trotseer het, het tienduisende van ons Christelike familieleden in Irak en Sirië alles vir Christus gegee omdat hulle geglo het dat Hy waardig is.

Ons het voortgegaan om sedert die ISIS-aanvalle aan Christene in Irak en omliggende gebiede te bedien en mense vra dikwels vir ons: "Waar is hulle nou?" en "Hoe gaan dit met hulle?" Baie mense aanvaar redelikerwys dat sedert ISIS grootliks verslaan is en hulle militêre verowerings in die streek omgekeer is, daar aansienlike vordering in die rigting van herstel moet wees. Maar, ongelukkig, is dit nie die geval nie. Die meeste kerke was nie weer gestig nie, omdat mense nie na verwoeste gebiede kan terugkeer nie, daar is geen werk nie, 'n funksionele ekonomie is nie herstel nie en daar is 'n ernstige gebrek aan sekuriteit en infrastruktuur.

Dit is teleurstellend om 10 jaar later uit te vind dat so baie van ons Christelike familieleden in die streek steeds verspreid en ver van die huis af is en vasgevang is in hartseer omstandighede. Vir die afgelope dekade, het baie van hulle as vlugtelinge geleef – 'n status wat selde kinders toelaat om

kwaliteitskole by te woon of ouers toelaat om goeie werke te beklee. Die situasie is verwoestend. Hulle word bemoedig deur ons ondersteuning, maar daar is geen einde tot hul lyding in sig nie.

Daar is egter meer aan die storie: **God bevorder Sy ewige koninkryk te midde van die tydelike tragedie.** In Handeling 5:40-41 lees ons dat die dissipels bly was omdat hulle waardig gereken is om vir Christus te ly. Ons moet dit versigtig oorweeg wanneer ons met besluite gekonfronteer word om onself (tyd, energie, talent of hulpbronne) vir Christus te spandeer. Ons doel is om geleenthede te soek om onself vir Christus te spandeer en bly te wees wanneer ons dit vind.

Ons vervolgte Christenbroers en -susters gaan voort om ons die pad te wys. Om alles aan die hand van radikale Moslems te verloor, bereik hulle Moslems vir Christus. Hulle sien 'n herlewering en maai 'n vrugbare oes tot in alle ewigheid omdat, selfs in hul behoefte, hulle kies om die bietjie wat hulle het as 'n offer aan Christus te bied. Ek nooi jou uit om na 'n paar van hul stories te kyk in ons onlangse "I Am N Virtual Event", nou gratis beskikbaar op ons mobiele toepassing (vom.org/app).

Terwyl ons die offers van vervolgte Christene 10 jaar gelede en vandag nog beskou, moet ons onthou dat hulle gewillig alles gee omdat hulle glo dat Christus dit werd is. En alhoewel min van hulle waarskynlik sal herstel van dit wat hulle in hierdie wêreld verloor het, moet ons onthou – hulle is reg!

Ashley

LIEF VIR Sy Vyande

Ihoewel hy verlam is weens 'n geweskootwond, is 'n Irakse pastor nie afgeskrik vir die verkondiging van die Evangelie nie.

"Ek sal heel waarskynlik 'n moeiliker lewe as die gemiddelde mens ly."

Haytham se huweliksaanbod aan sy vrou, Mary, was die laaste en minste romanties van die drie wat sy ontvang het.

"Ek dink ek is lief vir jou," het hy begin, "en ek wil hê jy moet my vrou wees, maar ek wil jou ook van my lewensplan vertel." Toe verduidelik hy God se roeping op sy lewe – sy begeerte om sy bedieningswerk in Libanon te verlaat en terug te keer na sy Irakse vaderland om die Evangelie te verkondig. "Ek sal heel waarskynlik 'n moeiliker lewe as die gemiddelde mens ly," het hy gewaarsku.

Haytham was voorbereid op verwerping. Hy het verstaan dat om as 'n Christenwerker in 'n oorloggeteisterde, oorwegend Moslemland te lewe, nie elke Christen se roeping was nie. Sy toewyding aan daardie roeping was egter presies wat Mary in 'n man gesoek word.

"Here, ek wil hê U moet iemand stuur wat aan U toegewy is," het sy gebed, "en dit is die een wat ek mee wil trou." Sy het Haytham as antwoord op daardie gebed herken. 'n Jaar na hulle troue, in 1999, het die egpaar na 'n gebied in Libanon verhuis wat digbevolk was deur Irakse vlugtelingen en 'n bediening in die gemeenskap gevestig.

Teen die tyd dat Haytham en Mary hulle daartoe verbind het om die Evangelie aan Irakese te verkondig, het Irak vir twee dekades in 'n staat van oorlog en ekonomiese onstabiliteit verkeer. So die jong paartjie het vir 'n teken van die Here gewag vir die regte tyd om te gaan.

Die Grootste Behoeft

Haytham het in 'n Katolieke familie naby Bagdad grootgeword, maar hy het baie vrae oor die Bybel en oor God gehad. Wat hy oor Islam geleer het, het hom ook ontevrede gelaat. Toe, in 1994, op die ouderdom van 23, het hy 'n paar Christene ontmoet wat sy vrae verwelkom het. Toe een van hulle vir hom van Christus en die verhaal van verlossing begin vertel, het Haytham hom onderbreek.

"Vergewe my asseblief," het hy gesê, "maar ek ken hierdie verhaal. Jy hoef my nie te vertel nie. Ek moet weet of hierdie Bybel werklik die Woord van God is of nie. As dit die Woord van God is, moet ek weet wat God wil hê ek daarmee moet doen."

Doodkalm het die Christen vir Haytham gegee waarvoor hy gevra het: selfversekerde antwoorde oor die waarheid en krag van God se Woord. Maar toe daag hy Haytham uit om nie te dink aan "wat God van my wil hê" nie,

maar “wat ek van God nodig het.” Dit was ‘n perspektief wat Haytham nie oorweeg het nie.

“Wat dink jy is my uiterste behoefte?” het Haytham vir die jongman gevra.

“Jou mees belangrikste behoefte is die mees belangrikste behoefte van elke mens,” het die Christen geantwoord. “Jy is ‘n sondaar en jy het Hom nodig om jou van jou sondes te red.” Daarmee het hy teruggekeer na die verhaal van die Evangelie, maar hierdie keer het Haytham dit verstaan en daarop gereageer op ‘n manier wat hy nog nooit tevore het nie.

Haytham het spoedig in die geloof gegroei. Binne ‘n jaar is hy gevra om ‘n jeuggroep te lei en in 1996 is hy genomineer om ‘n teologiese opleidingsprogram in Jordanië by te woon. Nadat hy sy opleidingsprogram voltooi het, het hy die geleentheid gekry om Libanon toe te gaan, waar hy sy studies voortgesit het terwyl hy ‘n Libanese pastor gehelp het om ‘n kerk te plant.

Maar sy hart het vir hom gesê dat om ‘n pastor vir ‘n kerk in Libanon te wees, nie die destyds die regte pad vir hom was nie. Hy het tydens ‘n sendingkonferensie tot die Here gebid vir leiding. “Die Here het my hart aangeraak dat ek oor my land van herkoms, Irak, moet dink,” onthou Haytham, “en ek moet Christus daar gaan verkondig.”

Baan die weg na Mosoel

Kort nadat Haytham en Mary met Irakse vlugtelingen begin werk het, het twee gebeurtenisse dit vir hulle moontlik gemaak om hul werk in Irak te begin.

“In 2003 het ek het my teologiese opleiding hier in Libanon voltooi,” het Haytham gesê, “in dieselfde jaar wat die regime van Saddam Hussein tot ‘n val gekom het. Ek het gedink dat dit ‘n teken van die Here was dat ek nou in Irak kon ingaan.”

Haytham en nog ‘n kerkplanter het ‘n maand in Irak deurgebring om die situasie te evalueer en ‘n plek gevind om te werk. Bagdad, het Haytham gesê, was “kloustrofobies” met baie Christenwerkers wat instroom om voordeel te trek uit die streek se skielike openheid. Dus, in plaas van daar te bly, het hy en Mary na

Mosoel gegaan, ‘n stad wat beide geografies en geestelik moeiliker bereikbaar was.

Haytham het ‘n huurhuis met twee verdiepings gevind wat hulle in staat stel om op die tweede verdieping te bly terwyl hulle die grondvloer vir bedieningswerk sal gebruik. Die egpaar het voor die einde van 2003 hul familie

van vier na die nuwe huis verhuis.

Mary was dadelik gekonfronteer met die uitdagings wat Haytham haar oor gewaarsku het toe hy haar gevra het om met hom te trou. Hulle is deur hul bure vermy, daar is op hul in hul huis gespioeneer en hulle is in die plaaslike moskee aan die kaak gestel.

“Natuurlik was dit vir my moeilik,” het Mary herroep. “Maar omdat ek die diens van die Here as doelwit gehad het, was dit ‘n groot aanmoediging vir my.”

En hulle werk het vrugte afgewerp.

“Dit was ‘n wonderlike, wonderlike tyd vir die bediening,” het Haytham gesê. “Mense was so honger. Binne die eerste twee maande was die grondvloer stampvol met mense en ek het bedieninge in elke dorpie gehad.” Die eerste groep nuwe Gelowiges is kort na die stigting van die kerk gedoop.

Druk van die gemeenskap was egter ‘n realiteit en het gegroei. Met die moskee slegs 100 meter van hul voordeur af, kon Haytham en Mary hoor hoe die moskeeleiers plaaslike Moslems opdrag gee om hulle te vermy. Haytham het ook geweet dat hy gevolg word en binnekort het hul verhuurder slegte nuus gelewer. Die moskee se sjeik het ‘n *fatwa* teen hulle uitgereik; die uitspraak, gebaseer op Islamitiese wet, vereis dat die Christene uit die gemeenskap geskors moet word. Hulle familie en hul florerende kerk sou moes skuif.

“Beweeg Net”

Haytham het ‘n nuwe plek in Mosoel gevind en begin werk om dit op te knap. Maar geweld het in die stad en regoor Irak toegeneem. In die voorafgaande

▲ Mary en ‘n paar Christenvriende het Haytham gehelp om behandeling in Libanon te kry nadat hy deur Islamiete in Irak geskiet is.

maande het bomaanvalle op kerke, verbyry-skieterij en ontvoerings die gemeenskap senuweeagtig gemaak.

Terwyl die Islamitiese heilige maand, Ramadan, in November 2004 tot ‘n einde gekom het, was Haytham en sy kerklidmate gereed om hul nuwe gebou te begin gebruik. Die aand voor die openingsdiens het Haytham saam met Mary gaan sit om ‘n ernstige gesprek te voer.

“As ek gemartel sou word, hoe sou jy hierdie werklikheid trotseer?” het hy vir sy vrou gevra. Sy wou nie die vooruitsig oorweeg nie, maar Haytham het op die vraag aangedring, wat haar daaraan herinner dat martelaarskap die prys is wat sommige volgelingen van Christus vir hulle getrouheid betaal. Hy het haar aangemoedig om heldhaftig te wees te midde van so ‘n uitdaging, sou dit gebeur.

Die volgende dag het Haytham en sy ma na ‘n nabygeleë dorp gery om van die kerklidmate op te laai toe hy ‘n motor in sy truspieël opmerk wat op hulle afjaag. Hy het na aan die kant van die pad gery om die kar te laat verbygaan.

Skielik, nog voordat hy die geweerskote kon hoor, voel hy hoe lug sy longe verlaat. Toe word alles wit soos die kar gestol het en tot langs die pad tot stilstand gerol het.

“Ek het gevoel ek sterf,” het Haytham gesê. Hy het tonele uit sy lewe gesien en Mary en die kinders hoor praat. “Here, aanvaar asseblief my gees,” het hy gebid, “en sorg asseblief vir my gesin.”

Toe voel hy ‘n stem in hom sê: “Beweeg net. Ek wil nie hê jy moet sterf nie. Ek wil jou gebruik.” Haytham het sy oë oopgemaak en probeer beweeg, maar sy liggaam wou nie reageer nie.

“Ma, wat het gebeur?” het hy vir sy beseerde ma gevra.

“Hulle het jou geskiet,” het sy gesê. Haytham is verskeie kere getref. Die meeste

ernstige skade is veroorsaak deur ‘n koeël wat deur sy lyf van skouer tot skouer gegaan het, wat sy rugmurg gedeeltelik afgesny het en hom verlam gelaat het.

Die eerste dokter wat Haytham behandel het, het hom vroeë gevra sodat hy sy bewussyn kon behou. Toe hy Haytham hoor bid, het hy gevra of hy vloeke oor die mans uitspreek wat hom geskiet het. Haytham se antwoord het die dokter verras.

“Ek wens ek kon hulle ontmoet en hulle oor die redding van die Here vertel,” het hy vir die dokter gesê, “sodat hulle nie in hul sondes sou sterf en hel toe gaan nie.”

Die dokter het vir ‘n oomblik sy werk onderbreek. “Ek verstaan jou nie,” het hy gesê. “Wil jy nie wraak neem nie?”

“God, wie liefde is, Hy bly in my hart en Hy het my liefde vir almal gegee, selfs vir my vyande.”

Toe Haytham nee sê, het die dokter ‘n verduideliking gevra. “God, wie liefde is, Hy bly in my hart,” het Haytham verduidelik, “en Hy het my liefde vir almal gegee, selfs vir my vyande.”

Intussen het Mary en ander by die kerk bekommerd begin raak toe Haytham en sy ma nie terugkeer nie. Hulle het angstig na nuus van ander gewelddadige aanvalle in die dorp geluister, maar hulle het niks van Haytham gehoor nie. Haytham se pa en broer het uiteindelik na hulle gaan soek en uitgevind wat gebeur het.

Toe Mary by die hospitaal aankom, was sy geskok oor wat sy gesien het. Haar man het op die vloer gelê en kon nie beweeg nie en die hospitaal was in chaos.

Kerklidmate het self vir Haytham gesorg, hom gevoed, mediese behandeling voorsien en wag gestaan.

Later het nuus ‘n paar vriende bereik dat Haytham se aanvallers weer gaan probeer om hom dood te maak en dit het duidelik geword dat die plaaslike hospitaal nie ‘n veilige plek was nie. ‘n Paar Christene het hom na die Siriese grens gesmokkel en van daar af was hy teruggeneem Libanon toe vir 8 maande se mediese behandeling.

“Mense van regoor die wêreld het geld geskenk vir my mediese behandeling in die hospitaal,” het Haytham gesê. “Die aantal predikante en dienaars wat na die hospitaal gekom het om my te besoek is net bo verbeelding. Ons het regtig gevoel hoe die broeders in die Here mekaar liefhet.”

Die Belofte van Vrede

Haytham se herstel was lank en moeilik, maar hy en Mary het gesien hoe God selfs sy lyding gebruik om ander te seën.

“Ek het nie emosioneel in duie gestort nie,” het Haytham gesê, “maar ek het moeilike oomblikke gehad.” Ses maande in sy herstel, het ‘n dokter vir hom gesê hy sal waarskynlik nooit weer loop nie. “Dit was die moeilikste woorde wat ek gehoor het,” het hy gesê. “Dit was asof iemand my in die hart skiet.”

Haytham het sy hartseer na God geneem. “Here, U het belowe: ‘My vrede laat ek vir julle na,’” het hy gebid. “Ek wil hierdie vrede hê. Soos U vir Paulus gesê het: ‘My genade is vir jou genoeg.’ Ek wil hierdie genade hê.” Terwyl hy gebid het, het hy al hoe meer vol vertroue geword dat sy ervaring en deursoettingsvermoë nie net sy eie vrede tot gevolg sal hê

nie, maar ook in die vrede van ander met wie hy dit gedeel het. Gedurende sy hospitaalverblyf het hy vertroosting en bemoediging vir beide pasiënte en hospitaalspersoneel aangebied.

Vandag het Haytham teruggekeer na kerkbediening in Libanon, maar hy trotseer steeds baie uitdagings. Hy en sy familie het tot onlangs in ‘n vierverdieping woonstel gewoon. Soms wanneer daar kragonderbrekings was, moes Haytham ure wag voor hy ‘n hysbak kon gebruik om sy woonstel te bereik, of hy moes uit sy rolstoel klim en homself teen drie verdiepings se trappe optrek. Boonop kon hy ook nie mense so vrylik besoek soos hy wou of agter ‘n preekstoel staan om te preek soos hy wou nie.

“Ek was so ‘n selfversekerde persoon,” het hy gesê. “Ek was afhanklik van myself en die Here het my geleer om meer van Hom afhanklik te wees.”

Haytham se verhoogde afhanklikheid op God het gelei tot meer geleenthede om die Evangelie te verkondig. “Een van die dinge wat my hart vertroos, is die bediening,” het hy gesê. “Dit is my bron van troos; dit bemoedig my. So bid vir my. Ons benodig gebed dat die Here ons sal versterk en saam met ons sal gaan.”

Ten spyte van die uitdagings wat hy trotseer het, lei Haytham nou ‘n groeiende gemeente en hoop om voort te gaan in die roeping wat hy jare gelede ontvang het. ■

▼ Haytham (links onder in rolstoel) sit vandag sy bedieningswerk voort, hy lei ‘n groeiende kerk in Libanon en vertrou op God om hom te onderhou.

Jy kan meer leer oor Haytham en ander Christene, wat Islamitiese ekstremiste trotseer, deur die “I Am N Virtual Event” te kyk, gratis beskikbaar op aanvraag op lamNevent.com.

Van Nagte van Gruwels tot

DAE VAN HOOP

Twee Siriese susters het hernude geloof ervaar terwyl hulle van groot verlies herstel.

Wanneer Rajaa en haar suster, Samia, oor die Evangelie praat, skitter hulle oë. Die vreugde op hul gesigte weersprek egter die lyding wat hulle verduur het nadat burgeroorlog meer as 'n dekade gelede in Sirië uitgebreek het.

"Ons het die ware lewende God ontdek," het die jonger suster, Samia, gesê, met verwysing na die nuut ontwaakte geloof wat hulle ervaar het nadat hulle uit hul oorloggeteisterde tuisland gevlug het.

"Jesus het my lewe radikaal verander," het Rajaa bygevoeg.

Maar selfs terwyl die vroue hulle getuïenisse oor God se redding en herstel deel, is die doodskaduwee, wat hulle ternouernood ontkom het, nooit ver weg nie.

Die Uitbreek van Oorlog

In Maart 2011 het pro-demokrasie-aktiviste 'n veldtog teen Sirië se onderdrukkende diktatoriale regime geloods en massiewe betogings in

verskeie stede georganiseer. Betogers is deur die "Arabiese Lente" betogings in Tunisië en Egipte geïnspireer wat gelei het tot nuwe regerings in daardie lande.

In Sirië, het die vreedsame betogings egter vinnig in gewapende rebellies ontaard toe talle rebellefasies, insluitend Islamitiese groepe soos Al-Kaïda en die selfgeproklameerde Islamitiese Staat (ISIS), teen Siriese regeringsmagte begin veg het. En soos oorlog die land verswelg het, het die Islamitiese groepe die chaos benut om Christene te teiken.

Rajaa en Samia was van 'n tradisioneel Christenfamilie afkomstig en het in 'n oorwegend Christelike gebied gewoon waar Moslemekstremiste met hul aanvalle begin het.

Aanvanklik het ISIS-vegters Christenhuise met 'n kruis, gemerk en toe op die huise begin skiet terwyl hulle beledigings na die Christeninwoners geslinger het. "Hulle het ons name soos varke en 'n paar baie afnemende, verkleinerende name genoem," het Rajaa

gesê. "Hulle het ons natuurlik lasterlike ongelowiges genoem. Hulle wou ons met geweld Islamiseer."

"Hulle sal enigiets vir hulle fisieke genot neem," het Samia bygevoeg. "Hulle dink hulle kan ons vir mishandeling, verkragting of wat ook al gebruik."

Samia was vir ses maande toe Islamiete, sowat twee weke voor Kersfees 2011, 'n aanval naby haar huis loods. Sy en haar man het binne gebly terwyl gevegte tussen ISIS-militante en die regeringstrope naby gewoed het.

Na drie dae en nagte het die egpaar se kos opgeraak. En alhoewel sporadiese gevegte in die gebied voortgeduur het, het Samia se man, Habib, besluit om die huis te verlaat om voorraad te soek. Dit was die laaste keer wat Samia hom lewend gesien het.

Samia was doodbenoud toe Habib nie terugkeer nie, maar sy kon niemand vir hulp kontak nie, want elektrisiteit en telefoondienste was vir dae lank buite werking. Sy het 'n dag en 'n half gewag

voor sy die huis verlaat het om na hom te gaan soek. Toe sy op sy lyk in 'n straat afkom, was hy skaars herkenbaar.

"Ek het begin gil en skree en huil," het Samia gesê. "Daar was niemand, geen man om my te help nie. Ek het nader gegaan en hom begin sleep." Ander het stadig verskyn en Samia probeer help, maar toe het hulle haar aangespoor om veiligheid binnenshuis te soek. "Los hom!" het hulle geskree. "As jy probeer om hom te vat, sal hulle jou ook doodmaak!"

Daardie aand, met die geluid van geweervuur wat nog rondom hulle losbars, het Samia en ander van haar buurt te voet op die vlug geslaan. Genoodsaak om haar man se lyk agter te laat, sal sy nooit weet wat met hom gebeur het nie.

Uiteindelik het Samia haar ouers se huis bereik, maar haar gevoel van veiligheid daar was van korte duur.

Omring deur Terreur

In Januarie 2012 het ISIS-vegters die gebied waar Rajaa saam met haar man, Fouad, en hul baba gewoon het, binnegeval. Dit het toe duidelik geword waarom die Islamiëte Christene se huise gemerk het.

"Hulle het 'n lys gehad van die name van die Christene vir teregstelling," het Rajaa gesê. "Ons bure het vir my man kom sê om hier weg te kom, ons mos hier uit. Hulle wil Christene doodmaak."

Rajaa en haar man kon van binne hul huis periodieke straatgevegte hoor wat vir weke aangehou het. Gedurende daardie tyd het hulle gehoor van Christene, oral rondom hulle, wat mishandel word.

Die Islamiëte het sommige van die Christene tereggestel, hulle gedwing om met uitgestrekte arms, in die vorm van 'n kruis, teen 'n muur te staan terwyl hulle hul met outomatiese gewere geskiet het. Hulle het ook Christenvroue ontvoer,

verkrag en vermoor, terwyl hulle die mans gemartel en sommige lewend begrawe het.

Op 7 Februarie, is die gebied rondom Rajaa se huis deur 'n volskaalse stryd verkeer. Toe ekstremiste hul huis se vensters uitskiet, het Fouad vir Rajaa gesê om hul baba na 'n agterkamer te neem en weg te kruip terwyl hy 'n geweër neem en uitgaan om te veg.

Fouad is vinnig gewond en deur ISIS-militante gevang wat hom geslaan het en probeer het om hom te verpletter deur bo-op hom te staan. Toe het hulle dieselbrandstof in sy are ingespuut. Nadat hulle hom vir sewe ure gemartel het, het hulle Fouad op die stoep van sy huis gelos sodat sy gesin sy angs kon aanskou. Alhoewel hy in erge pyn verkeer het en gesukkel het om asem te haal, kon hy vir Rajaa vertel wat gebeur het voor hy gesterf het.

"Hulle het hom aangeval omdat hy 'n Christen was," het Rajaa gesê. "Daardie aand het sy gees sy liggaam verlaat en na die Here gegaan. Hy was regtig baie moedig. Hy wou nie buig nie, behalwe vir Jesus. Dit is hoe hy was."

Tydens 'n stilte in die geveg het 'n groep Christenmans Fouad vinnig in 'n plaaslike begraafplaas, sonder 'n begrafnis, begrawe. Rajaa het toe haar baba geneem en na haar ouerhuis gevlug om by hulle en haar suster, Samia, in te trek.

Soos ISIS-vegters beheer oor meer grondgebied verkry het, was die twee susters en hul familie weer in groot gevaar. Toe Islamiëte probeer om deur die deur van hul ouerhuis te breek, het Rajaa en Samia se pa, Nader, probeer om die familie te beskerm. Die militante

het hom geslaan, maar uiteindelik die huis verlaat. Nader, wat amper 70 was en met gesondheidskwessies gesukkel het, het nooit ten volle van die aanranding herstel nie.

Omstreeks daardie tyd het die familie uitgevind dat Rajaa en Samia se broers, saam met twee addisionele manlike familieleden, ook in die gevegte dood is. "Al die jongmans in die families is geneem en genadeloos geslag," het Rajaa gesê.

'n Totaal van ses volwasse mans in hul familie is vermoor.

Binne 'n maand na die aanval op Nader, het die militante 'n vuurpylaangedrewe granaat afgevuur tot in hul woonvertrek en die huis vernietig. Die gesin het oorleef, maar is gedwing om te voet na 'n buurland te vlug waar hulle geglo het hulle veilig sou wees.

"Ons het slegs met die klere aan ons lyf, gehardloop," het Samia gesê.

Ontsnapping en 'n Nuwe Begin

Die susters en hul oorlewende familieleden was vasbeslote om uit Sirië te gaan, maar om 'n reis te voet te onderneem met 'n 5 maande oue baba en hul bejaarde ouers, was moeilik. Daarbenewens moes hulle gebiede van gevegte ontduik terwyl hulle op pad na die grens was.

"My pa sou 'n halfuur stap en dan sou hy ineenstort," het Samia gesê. "Ons het geen mans of broers gehad om ons te help om hom vas te hou nie. Al ons manne was weg. Ons het net Jesus gehad."

Die familie het sowat 'n week lank gestap voordat hulle die grens bereik

◀ Meer as 2 miljoen Siriëse vlugtelinge het sedert die begin van die burgeroorlog na Liban en Jordanië gevlug. Plaaslike Christene in beide lande, bied aktiewe hulp en bediening aan vlugtelinge.

het, hulle het op die grond geslaap en van watter kos ook al hulle kon vind, oorleef. "Ons was van ons verstand af," het Rajaa gesê. "Ons het nie eers dae, nagte, hoeveel ure, hoeveel dae, herken nie." Sy het gesê hulle kon nie slaap nie en op hul laagste punt kon hulle nie eers loop nie en was gedwing om te kruip.

Rajaa en Samia se ma, Nawal, het gesê sy het die Here om hulp geroep tydens daardie moeilike dae en Hy het voorsien. "Selfs tot nou toe," het sy gesê, "elke keer as ek baie desperaat voel, sê ek: 'Here, Here,' en dan voel ek soos 'n lig wat in ons duisternis skyn."

Nadat hulle die grens oorgesteek het na 'n buurland, het die familie noodbuising en basiese voorrade ontvang. Toe het hulle begin om die nagmerrie wat hulle pas ontsnap het, te verwerk.

Samia het pas die getroude lewe begin toe haar man, Habib, vermoor is. "Ek het met God gepraat," het sy gesê. "Hoekom het U dit aan my gedoen?" het sy vir Hom gevra. "Het ek iets verkeerd gedoen?"

Toe sy God met haar gevoelens gekonfronteer het, het sy gesê Hy het vertroosting verskaf. "Elke keer as ek so met God gepraat het, het ek daarna baie op my gemak gevoel en vrede gehad," het sy gesê.

Rajaa se dogter, Yara, nou 13, het nooit haar pa geken nie en sukkel steeds met daardie verlies. "Wanneer ek op straat loop, sien ek soms 'n pa wat aan sy dogter raak of haar omhels, haar versorg, dan sê ek: 'Here hoekom het U toegelaat dat dit met my gebeur om nie 'n pa te hê nie?'"

Die familie het vir twee jaar in 'n tent in 'n vlugtelingkamp gewoon en hulle

smarte het vererger toe Nader weens 'n beroerte gesterf het. Die meeste van die ander vlugteling was Moslems wat hulle nie aanvaar het nie. Maar met hulp van die globale liggaam van Christus, het hulle uiteindelik 'n veiliger plek gevind om te woon.

'n Plaaslike pastor het hulle ook meer oor die Bybel begin leer. "Toe die pastor vir ons al die Goeie Nuus vertel, het ek gevoel asof ek 'n klein baba is," het Rajaa gesê. "Ek was regtig weer gebore, soos 'n klein nuwe baba. Dit was 'n geestelike geboorte, iets wat my troos gee, iets nuuts wat ek nie vantevore geken het nie."

Samia het beskryf hoe sy 'n soortgelyke herlewering van geloof ervaar het. "Wanneer ons die Bybel lees," het sy gesê, "voel ons asof 'n nuwe geboorte deur Jesus Christus in ons hart plaasvind."

Die twee susters, saam met hul pastor, lewer nou gereeld hulp en verkondig die Evangelie met Moslemvlugteling. "Dit is die eerste keer wat ek sien dat nie-Christene van Jesus hoor en Christus aanvaar!" het Samia met 'n sprankel van vreugde in haar oë gesê.

Deurlopende Druk en Blywende Hoop

Die familie trotseer steeds baie uitdaginge. Hulle woon in 'n Moslem-meerderheid gebied waar sommige mans hulle as prooi beskou, want Christenvroue word dikwels as immoreel beskou; Samia het 'n poging tot aanval deur 'n Moslemman deurmaak.

"Die Moslemmans dink miskien dat hierdie Christendames soos die dames is wat hulle op televisie sien en hulle kan met

hulle doen wat ook al hulle wil," het hul pastor gesê.

Maar ten spyte van alles wat hulle verduur het en hul voortdurende daaglikse beproewinge, het die vier vroue – die susters, hul ma en Rajaa se dogter – gesê hulle het baie oor God geleer.

"Wat my betref: 'Die Here is my herder, niks sal my ontbreek nie,'" het Rajaa gesê en Psalm 23 aangehaal.

"Ek het ontdek dat God nooit enigiemand sal verlaat wat Hom met 'n hele hart soek nie," het Samia bygevoeg.

Hul ma, Nawal, het op haar beurt gesê: "Hy is ons Here, ons Verlosser, en ek het baie by Hom geleer; Hy is ondersteunend en geduldig en getrou."

Uiteindelik, het Rajaa se tienerdogter, Yara, 'n diepgaande les opgesom: "Ek het geleer dat ons Here die enigste een is wat naby ons kan bly staan tydens die moeilikste tye van ons lewe om vir ons hoop en vrede en geloof en vreugde en krag te gee om te lewe."

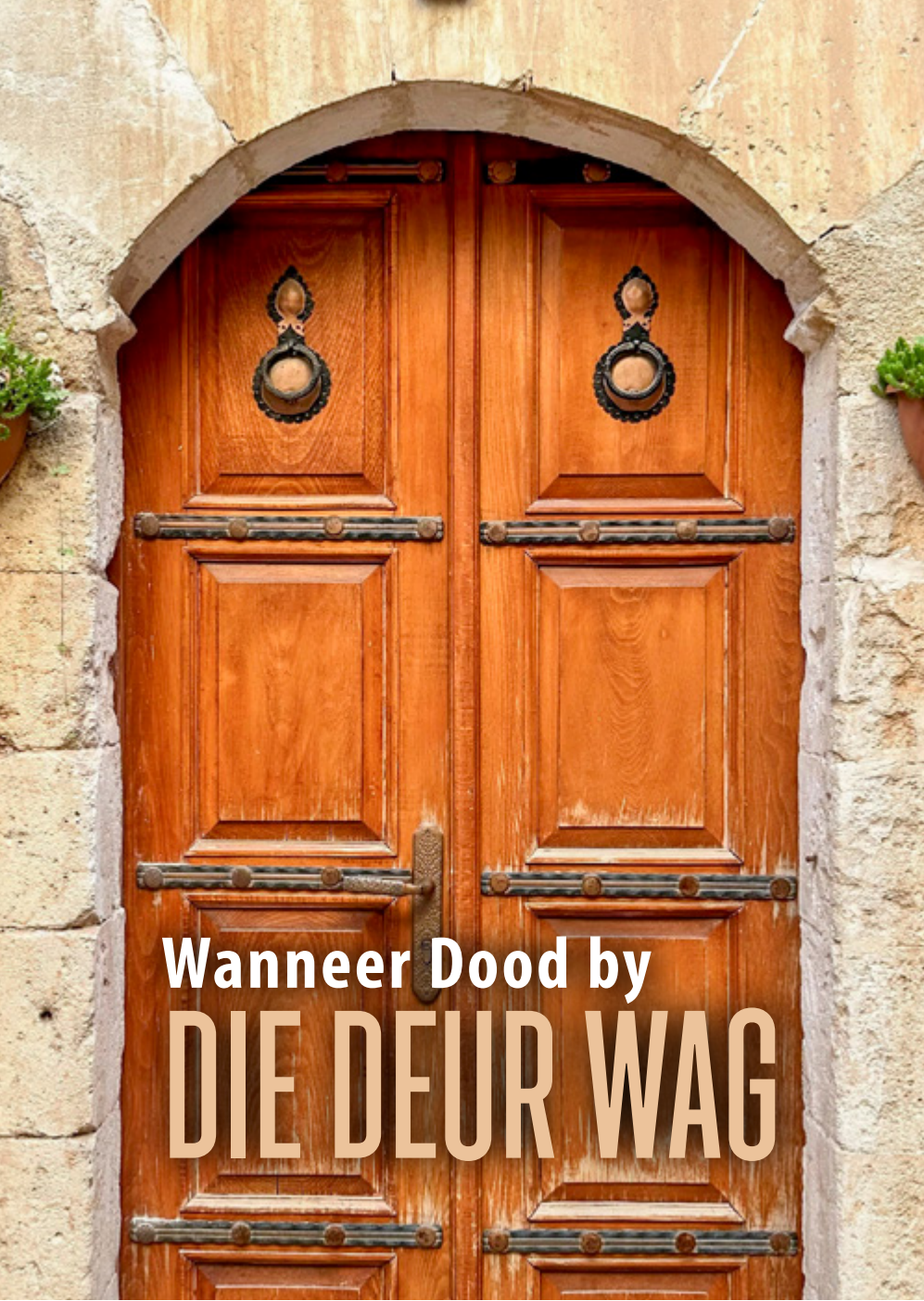
Die vier vroue versoek gebed vir God se voorsiening, terwyl hulle aanhou hoop vir 'n uiteindelijke terugkeer na hul Siriese tuisland.

"Ons wil teruggaan en vir hulle van Jesus vertel," het hulle vir hul pastor gesê en gewonder of hulle op een of ander manier hul ouers se gebombardeerde, daklose huis kan benut. "Miskien kan ons dit op een of ander manier bedek," het hulle voorgestel, "sodat ons kan begin om Christus deur ons vernietigde huis te verkondig."

Ondanks, en deels as gevolg van, hul diepe lyding en persoonlike verlies, verlang die vier vroue om die hoop van Christus aan hulle landgenote te verkondig wat in desperate behoefte is aan versoening met mekaar en die God wat hulle liefhet. ■

▼ Ten spyte van voortdurende uitdaginge, verkondig Nawal, Yara, Rajaa en Samia (van links na regs) met vreugde die liefde van Christus aan ander

Wanneer Dood by DIE DEUR WAG

Pastor Karwan en sy vrou weet albei dat Islamiete minder geneig is om 'n vrou as 'n man in Irakse kultuur te vermoor. So wanneer hulle 'n klop aan die deur hoor, maak Karwan se vrou byna altyd oop. "In ons huis," het hy verduidelik, "wag ons elke oomblik vir iemand om my te kom doodmaak. Daar is geen oomblik in my lewe sonder hierdie gewag nie."

Die vyandigheid teen Karwan, wat dikwels deur 'n bot boodskap, "Ons sal jou doodmaak", op sosiale media uitgedruk word, is 'n reaksie op sy aanlyn-uitreik na die land se oorweldigend Moslembevolking. Talle Moslems het Christus deur sy webwerf

leer ken, maar baie ander is duidelik ongelukkig daaroor.

Konstante gevaar is egter 'n werklikheid vir baie Christene in Irak, veral dié wat Islam verlaat het om Christus te volg. Karwan is as 'n vurige Moslem grootgemaak en het 'n streng interpretasie van Islam gevolg wat nougeset is aan sjaria, of Islamitiese wet. Hy het nooit 'n biduur gemis nie en was 'n gereelde besoeker in sy plaaslike moskee.

"Ek was baie radikaal," het hy gesê. "Ek het Allah gevra om my te gebruik om Islam onder Christene te verkondig. Ek het 'n plan gehad om na Europa en die VSA te gaan om Islam te verkondig.

Ek het 'n idee gehad om djihad toe te gaan."

Karwan het gesê sy passie vir "heilige oorlog" daardie tyd was soortgelyk aan dié van Moslemekstremiste soos die selfgeproklameerde Islamitiese Staat (ISIS), 'n groep wat tallose Christene in Irak en ander dele van die wêreld vermoor het. "Djihad is om mense dood te maak vir Allah en om jouself in die gevegte dood te maak," het hy gesê. "Dit is 'n djihad."

Alhoewel hy as tiener 'n ywerige Moslem was, het Karwan, as universiteitstudent, vroeë oor Allah gestel wat nie een van sy Koraanse onderwysers sou probeer antwoord nie. "In Islam is dit baie gevaarlik om vroeë oor Allah te vra," het hy gesê. "Mense sê jy is nie goed as jy vroeë oor Allah vra nie."

Karwan was met vroeë belas. Hy het die internet en sy universiteitsbiblioteek deursoek vir antwoorde, selfs navorsing gedoen oor Hindoeïsme, Boeddhisme en die Persiese godsdiens van Zoroastrisme.

Toe begin hy die Nuwe Testament lees en 'n gevoel van vrede het sy hart begin vul. "Op daardie tydstip," het hy gesê, "het ek nie die bron van hierdie vrede geken nie. Maar nou weet ek dit is van die Heilige Gees."

Met geen leiding of aanmoediging van 'n ander Christen nie, het Karwan sy geloof in Christus geplaas. En die oomblik toe hy dit gedoen het, het hy vir sy vriende en familie begin vertel. Sommige het gedink hy is mal, terwyl ander woedend geword het.

"Hulle het 'n vuur gestig om my boeke te verbrand," het hy gesê, "veral my Arabiese Bybel." Karwan het een Bybel in stukke gesny sodat hy dit makliker kon wegsteek. Hy besit en koester steeds daardie uitmekaargehaalde Bybel wat hul soektoegte vrygespring het.

Alhoewel Karwan se familie probeer het om hom te dwing om terug te keer na Islam, het hy aangehou om God

“In ons huis, wag ons elke oomblik vir iemand om my te kom doodmaak.”

se Woord te bestudeer en vir ander van sy nuwe geloof te vertel. Hy het gesê sy familie het diep skaam gevoel omdat hy geweier het om na Islam terug te keer.

Toe, eendag, het die plaaslike sekuriteitshoof Karwan vir 'n gesprek ontbied. “Hoekom bly jy hier?” het die amptenaar gevra. “Jy weet radikales beplan om jou dood te maak. Eendag sal hulle jou doodmaak.”

Siende die wysheid van die man se waarskuwing, het Karwan teen sy sin besluit om sy tuisdorp te verlaat. Na verhuising, het hy het egter sy gewoonte om vir Christus te getuig en in die geloof te groei, voortgesit. En soos hy die Bybel deur 'n korrespondensiekursus bestudeer het, het hy gevoel die Here lei hom om 'n kerk te begin. “Ek het 'n visioen gesien,” het hy gesê. “Ek was om die grafte in my droom en ek het die grafte geslaan en mense het uitgekóm.”

Meeste van die mense wat deur Karwan se bediening volgelingen van Christus geword het, is voormalige Moslems wat Islam verwerp het, op soek na die ware God wat siele vertroos. Baie was al gedoop en sy kerk het tot meer as 100 lede gegroei.

Plaaslike amptenare het egter verskeie kere Karwan se kerk gesluit. En radikale Moslems stuur gereeld vir hom beledigende en dreigende boodskappe deur middel van die internet. Hy het gesê 'n tipiese waarskuwing is: “As ek geweet het waar jy woon, sou ek jou kom doodmaak.” Iemand het een keer op die kerk se webwerf inbreek gemaak, al die kontakte en gesprekke verwyder en 'n groot foto van die ISIS-vlag geplaas.

Maar die grootste bedreigings wat kerklidmate trotseer, is van woedende familieledes; verskeie kerklidmate kruip weg uit vrees vir hul eie familie. Een vrou

het vir Karwan vertel dat as haar familie haar ooit kry, hulle haar sal doodbrand.

In die somer van 2023 is 'n vriend van Karwan, genaamd Youssef, weens sy geloof vermoor. Toe sommige van Youssef se Moslemvriende van sy besluit om Christus te volg verneem het, het hulle hom 24 uur gegee om te versak. Hulle het hom toegelaat om slegs een telefoonoproep te maak, wat hy gebruik het om met Karwan te praat. Youssef het tydens hul gesprek vir Karwan gesê dat hy vasbeslote was om standvastig in sy Christelike geloof te bly en dat hy beplan om die Evangelie aan sy gevangenes te verkondig.

“Hy was my vriend,” het Karwan in 'n verstikkende, hartseer stem gesê. “Die radikales het hom doodgemaak.”

Nadat Youssef vermoor is, het Karwan sy pastorale roeping heroorweeg. “Ek het gedink dat dieselfde ding dalk met my sou gebeur, want ons is nie ver van daardie plek af nie,” het hy onthou. Buiten vir dreigemente, trotseer Karwan se familie daaglikse verwerpinge en kleiner vervolgings, wat ook pynlik is.

“Ek onthou ...” het Karwan gesê, “toe my kinders gesê het hul vriende het vir

hulle gesê: ‘Julle is vuil; julle is baie sleg, want julle is Christene.’ Hulle het huis toe gekom en gevra: ‘Is ons vuil?’” Met trane in sy oë, kon Karwan onthou hoe hy vir sy kinders gesê het: “Nee, in God se oë is ons skoon.”

Ongeag die druk wat hy, sy familie en sy gemeente trotseer, is Karwan vasbeslote om die Evangelie te verkondig. Hy herinner gereeld sy gemeentelede aan Christus se voorbeeld. “Hulle het Christus gesoek om Hom dood maak,” het Karwan gesê. “Ons is nie hoër as ons Onderwyser nie. As Hy gesterf het, as Hy

tereggestel is, sal dit natuurlik so vir ons gebeur. Dis normaal.”

Met sy versoek vir gebed vir die bemoediging en beskerming van sy familie en kerklidmate, het Karwan gesê hy sal nie ophou om die waarheid van Christus te verkondig nie.

“Al is ek seker dat ons sal sterf,” hy het gesê, “maak dit nie saak nie. Ons is soos soldate vir Jesus Christus. Dit is ons verantwoordelikheid in hierdie liggaam, om die Evangelie te verkondig. Dit is die dag. Kom ons werk en kom ons verkondig God se koninkryk.” ■

► **Christenbekeerlinge uit Islam waag hul lewens om gedoop te word. Hulle is vasbeslote om met hulle Verlosser te identifiseer, ongeag die koste.**

Gebedsdagboek

Julie/Augustus 2024

JULIE 2024

S	14	LIBANON	Loof God dat kinders soos Betul Sy liefde deur 'n jeugprogram ervaar!
M	15	IRAN	Bid dat diegene wat aan dwelms verslaaf is, hoop in Jesus Christus sal vind.
D	16	AFGANISTAN	Loof God vir diegene in die Hazara-mensegroep wat die Here leer ken het!
W	17	CHINA	Bid vir gevange Christene soos Wang Yi, John Cao, Li Juncai en Zhang Shaojie.
D	18	SAR*	Bid dat die burgeroorlog, wat massa-ontworteling veroorsaak, Moslems na Christus sal trek.
V	19	MOSAMBIEK	Bid vir Christene wat van Islamitiese aanvalle vlug, aangesien baie niks van die welstand van hulle familieledede weet nie.
S	20	BANGLADESJ	Bid dat Christene in landelike gebiede, veral voormalige Moslems, toegang tot God se Woord sal hê.
S	21	TUNISIË	Bid vir nuwe Christene wat deur familieledede vervolgt word omdat hulle Islam verlaat het.
M	22	BURKINA FASO	Bid dat aanvalle van terreurgroepe soos Al-Kaïda en die selfgeproklameerde Islamitiese Staat (ISIS) tot 'n einde sal kom.
D	23	KASAKSTAN	Bid vir Christene wat werke en onderrigingsgeleenthede weens hulle geloof verloor.
W	24	EGIPTE	Bid vir die voortgesette sukses van Bybelverspreidingspogings.
D	25	MIANMAR	Bid vir Christene wat in die kruisvuur van die voortslepende burgeroorlog vasgevang is.
V	26	DRK**	Bid vir die kinders van twee plaaslike sendelinge wat gemartel is.
S	27	MAURITANIË	Bid vir die moed en wysheid van ondergrondse kerke in hul benadering tot uitreikpogings.
S	28	DJIBOETI	Bid dat Christene wat Islam verlaat het, standvastig sal bly wanneer hulle vervolging van familieledede moet trotseer.
M	29	AZERBEIDJAN	Bid dat kerke in staat sal wees wettig met die regering te registreer en teistering en boetes sal vermy.
D	30	KENIA	Bid vir die beskerming van kerkgeboue in gebiede waar Christene 'n minderheid is.
W	31	BAHREIN	Bid vir onbeperkte druk en digitale toegang tot God se Woord.

AUGUSTUS 2024

D	1	MALEDIVES	Bid dat die land se anti-Christelike regering en kultuur Maledivers sal lei om vryheid in Christus te soek.
V	2	VAE***	Bid vir die paar Emirati's waarvan bekend is dat hulle van Islam na die Christendom bekeer het.
S	3	IRAK	Bid vir plaaslike kerke wat aan ontwortelde Christene bedien.
S	4	LAOS	Bid dat nuwe Christene standvastig in Christus sal bly wanneer hulle daarvan beskuldig word dat hulle 'n "vreemde godsdiens" kies.
M	5	SOMALIË	Bid vir Christene wat aktief agtervolg en vermoor word wanneer hulle ontdek word.
D	6	KOEWEIT	Bid dat diegene wat uit Koeweit vlug, skuiling onder Gelowiges in hulle nuwe land sal vind.
W	7	OMAN	Bid dat Christenbekeerlinge uit Islam nie ontmoedig sal word wanneer hulle regsuitdagings weens hulle bekering trotseer nie.
D	8	BENIN	Bid dat nuwe Christene toegang tot God se Woord sal hê, veral in landelike gebiede.
V	9	KATAR	Bid vir die klein getal Katarese Christene wat in die geheim vir lering en aanbidding byeen kom.
S	10	SIRIË	Bid vir die beskerming van diegene wat Bybels in Sirië versprei.
S	11	ALGERIË	Bid vir Bybelverspreidings wat riskant is vir die betrokke verspreiders en gemeentes.
M	12	TURKMENISTAN	Bid dat Turkmeense Christene in staat sal wees om die Bybel in hulle eie taal te bekom.
D	13	OESBEKISTAN	Bid dat Atamarat, Zamira en hulle seuns baie geleenthede sal kry om die Evangelie te verkondig.
W	14	ETIOPIË	Loof God dat Bybelse kerke voortdurend nuwe kerke plant en sendelinge uitstuur.
D	15	KAMEROEN	Bid vir die vertroosting en genesing van diegene wat deur Boko Haram-aanvalle getraumatiseer is.
V	16	JORDANIË	Bid dat kerke wat nuwe fasiliteite benodig, guns by die regering sal vind.
S	17	TANZANIË	Bid vir Christene wat naby die Ugandese grens woon wat weens hulle geloof gely het.

*SENTRAAL-AFRIKAANSE REPUBLIEK

**DEMOKRATIESE REPUBLIEK VAN DIE KONGO

***VERENIGDE ARABIESE EMIRATE

VIR DONASIES OF BYDRAES - Christelike Sending Internasionaal Bankbesonderhede:

Nedbank

Rek nr.: 1925-024946 (Tjek)
Takkode: 192505 (Bedfordview)

Standard Bank

Rek nr.: 02-249-5592 (Tjek)
Takkode: 018305 (Bedford Gardens)

ABSA Bank

Rek nr.: 909-861-7711 (Spaar)
Takkode: 632005 (Bedford Centre)

CSI | Posbus 7157, Primrose Hill, 1417 Suid-Afrika | Kantoor Tel: 010 777 0114 (8vm-1nm) | Kantoor Sel: **076-022-3336** (8vm-5nm)
E-pos: cmi@vomsa.org of bianca@vomsa.org | Webtuiste: www.persecutionsa.org | Facebook@cmivomsa | Instagram@cmi - vomsa

Direkteure: Mnr A.B. Illman (Uitvoerend); Pastor R. Marsh; Mnr R. Keir;
Pastor J. Tucker; Mnr D. Kirton; Mnr C. Hutchinson

© Toestemming vir die herdruk van enige gedeelte van hierdie nuusbrief moet van Christelike Sending Internasionaal aangevra word.